

O TRANSPARÈNCIA dolorosa
d'aquest matí d'hivern!
La vasta calma lluminosa
sobre el silenci extern,

com la paraula d'un artista
malalt d'oci i record,
té la dolcesa tèbia i trista
d'una elegia d'or.

Ara la terra és nua i bella.
La pau és l'últim vel
de cada línia que cisella
la claredat del cel.

La claredat, severa glòria
sobre el paisatge mort...
Així illumina la memòria
l'hivern del meu record.

Allí també, viva nuesa,
tot és daurat i blau,
i l'aire és clar, d'una tristesa
tèbia com una pau.

Quan en una ànima es despulla
cada branca d'ahir,
és nou dolor, novella fulla
en tanyes que han de morir;

és per això, trèmula espina,
que la delícia em puny
de l'any serè que s'encamina
cap al tombant de juny,

quan, com endins d'una ferida
un bes amarg i obscur,
sento fluir en la meua vida
la saba del futur...

—O transparència dolorosa,
si, igual que tu, el meu cor
fos una calma lluminosa
sobre un silenci d'or!—

15 febrer, 1942.